

נדב אלעד ז"ל

"אשרי הגפרור שנשרף והצית להבות"
חנה סניש

אלעד נדב

סמ"ר 7110711

בן ארלט-דינה ודוד

נולד ביום ל' בתשרי תשמ"ב, 28/10/81

בקנדה

נפל ביום י"ח באב תשס"א, 07/08/2001

בן 19 וחצי במוותו

נפל בשרתו בפלוגת הנדסה 5105

הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל

"אשרי הנפרור שנשרף והצית להבות"

חנה סנש

נדב אלעד

לך הקורא,

את הדברים שתקרא, אנו כותבים לאחר שלושה וחצי חודשים בלי נדב. קשה להאמין שאנו כותבים עליו לאנשים שנפגשים עמו דווקא בגלל מותו. כל כך קשה לחשוב שזה בכלל קרה. קשה לחשוב שכל מה שנשאר לנו לסכם לך, הם שני עשורים, כמעט. וכאילו שאפשר לדחוס צחוקים, חוויות וחיים לתוך מספר עמודים. בכל זאת – אנו מבקשים לפתוח לך חלון, ממנו יביטו עליך פניו של נדב. חלון שנפתח מתוך אמונה ותקווה שאתה הוא שממשיך את דרכו כלוחם. נדב נולד בל' תשרי התשמ"ב, 28/10/01981, בבית חולים היהודי במונטריאול – קנדה, במסגרת שליחות חינוכית אליה יצאה המשפחה: אבא, אמא, תמר, וחוי. הברית של נדב הייתה שמחה גדולה לקהילת השליחים בכלל, לאבא בפרט – שחיכה לו כל כך הרבה שנים, ועתה הסתובב בחיוך מאוזן לאוזן, מתגאה בבנו. ילד עם עיניים כחולות, מתולתל ובהיר שיער. מהרגע הראשון הפך החיוך לסימן ההיכר שלו, כמו גם השובבות והיותו חברותי במיוחד. כל השכנים והחברים מתאהבים בו מייד.

נדב הוא ילד של טיולים, כבר בבטן של אמא עשה טיולי קמפינג מחוץ לחוף בארצות הברית: מהאוקיינוס האטלנטי במזרח ועד לאוקיינוס השקט במערב. מגיל שנתיים – הוא מטייל לנוי אינגלנד, בוסטון וקייפ – קוד. אחרי כל ארוחה, נדב מנדב את עצמו באופן קבוע כתורן המשפחה ומביא את כלי האוכל לשטיפה. באחד מהטיולים, כשאבא מניח תפילין בבוקר, נדב יושב לידו ומנסה לחכות אותו עם סידור תפילה ותנועות תואמות לשל אבא. נדב מתעקש לקחת תמיד חלק בפעילות המשפחתית, הוא בעצם – הקטנצ'יק כבר רוצה להיות גדול.

כשנדב בן 3 המשפחה חוזרת ארצה ומתיישבת בשכונת רמות בירושלים.

”אשרי הגפרור שנישרף והצית להבות”

חנה סניש

נדב נכנס לגן יהודית והוא חברותי ואהוב על כולם. אחר כך בא גן ברוריה, בו מתגלה הכשרון התיאטרלי של נדב, גיבור ההצגה "יוסף וכותונת הפסים". גם בארץ, נדב ממשיך ליהנות מטיולי המשפחה לכינרת ולגליל ומחכה לקייצים בהם ידוג עם אבא בכינרת.

ברמות נולדת האחות הקטנה במשפחה, רות. מרגע שנדב מגלה שאמא בהיריון, הוא מפעיל מכבש רציני כדי שיצא בן. ביום הלידה הוא מסרב לקבל את בשורת הולדתה של אחות וכמעט עוזב את הבית, אבל תוך זמן קצר מאוד הופך להיות אח גאה, מגונן ואוהב.

המשפחה עוברת מרמות לגבעת - המבתר, ונדב בן השש נכנס לבית ספר היסודי "פרדס", שם יילמד עד סוף כיתה ח'. הוא תלמיד טוב, אהוב על המורים, מנהיג טבעי כבר אז. הוא מתגלה כבעל נטייה הומניסטית - אוהב במיוחד ספרות, תנ"ך, היסטוריה, גיאוגרפיה ומחשבת ישראל. בכיתה ד' מצטרף לסניף בני עקיבא שונר"א שבשכונה. הוא מאוד אוהב את הפעילות התנועתית, בולט כאחד החבר'ה המרכזיים בשבט "שלם", הוא מכונה על ידי חבריו "ילד וואדי". נדב משתתף בהתלהבות במסעות ובמחנות הקיץ של התנועה.

בכיתה ח' חוגג נדב את בר - המצווה שלו בשבת פרשת נח. על - מנת לשמח את שני הסבים, נדב מחליט לקרוא את הפרשה בנוסח אשכנז. כיתה ח', בסיום בית - הספר היסודי, מככב בתפקיד השמש במחזה "בוסתן ספרדי". מאותו הרגע יחלום תמיד לראות את ההצגה...

עם סיום חווית ביה"ס היסודי נדב מתלבט מאד לאיזה תיכון ללכת, לבסוף מחליט לישיבה התיכונית "נווה שמואל" באפרת, יחד עם כמה מחבריו לכיתה. בתקופה זו נדב מפתח מאוד את העצמאות שלו, אבל למרות שבמשך השבוע כולו שוהה רחוק מהבית, הוא נשאר בקשרים קרובים וחמים מאד עם כל אחד במשפחה.

בערבי שבתות באפרת נדב מתחיל מסורת של תנועות ידים תוך כדי שירה,

"אשרי הגפרור שנישרף והצית להבות"

חנה מנש

מסורת שעוברת מדור לדור, עד היום. בשמינית, הוא ממתכנני ה"השבעה" הנהוגה לתלמידים החדשים, ועוסק בתכנון האירוע במשך חודשים. חג הפורים האחרון שלו באפרת בכיתה י"ב לעולם לא יישכח: נדב מלהיב את חבריו בעשיית סרט שבו ישתתפו דמויות מפורסמות. הוא מראיין את שחקני קבוצת הכדורסל הפועל ירושלים, מראיין את אהוד ברק בכנסת – והסרט נוחל הצלחה. באותה תקופה, מסתבר לכל הסובבים את נדב, שהוא ניחן בכשרון חיקוי טבעי: יהורם גאון, שמעון פרנס, רפול, אריק שרון, אמנון יצחק ורבים אחרים – הופכים למסר הערב בסעודת ליל-שבת ובערבים עם החבר'ה. נדב מנצל את הזמן בישיבה לטיולים, לקריאת שירה וסיפורת עברית, להתנדבות בחליבת בוקר ברפת של קיבוץ מגדל עוז – דבר שתמיד יחלום לחזור אליו... ובין לבין, עושה גם בגרויות.

כבר בתקופה זו נדב מתאפיין בהתעניינות גבוהה בכל הנעשה בארץ בתחום הציבורי. כל מי שמכיר אותו זכה לשמוע ממנו פעם או פעמיים, לפחות, נאומים חוצבים אודות המצב בארץ והדרך לשפרו. נדב הוא אידיאליסט אמיתי.

במקביל ללימודים, שמצריכים הרבה שעות והתמדה, נדב מתלבט בין הדרכה בבני-עקיבא לשירה בצוות הווי בני-עקיבא ירושלים. אחרי התלבטויות ובתמיכת מוריו בישיבה, מחליט ללכת לצוות הווי, מה שדורש ממנו לא מעט השקעה. הוא הולך לחזרות בשמחה, ובהופעות בולט בקול הבס שלו ובעמידת-במה מרשימה, שבאה לו כל-כך בטבעיות.

בתיכון מחפש נדב כלי נגינה לנגן עליו ובוחר בגיטרה. בעזרת חבריו מהתיכון נגינתו הולכת ומשתכללת, והוא מלחין אקורדים יותר ויותר מורכבים לשירים שונים. לכל ערב נחמד שהחבר'ה עושים, הוא מביא גיטרה, וזו הופכת למרכז העניינים. למרות שנדב לא מדריך, הוא מוצא את הזמן והדרך להמשיך להיות חלק אינטגרלי מפעילות הסניף והשבט.

"אשרי הנפרור שגשרף והצית להבות"

חנה סנש

לקראת סיום התיכון נדב מתחיל בריצות ברחבי אפרת לקראת הצבא. הוא מתלבט בין שנת י"ג בחברה להגנת נטבע (לשם התקבל), לבין ישיבת השילוב של הקיבוץ הדתי במעלה גלבוע.

לאחר הרבה התייעצויות עם חברים, אבא, אמא ושאר המשפחה, הוא בוחר ללכת לישיבה- מתוך רצון כאדם דתי, להתבגר להעמיק בתרבותו לפני ההשתלבות וההתמודדות עם הצבא.

נדב לומד שנה בישיבת השילוב של הקיבוץ במעלה גלבוע. הימים האלה הם ימים יפים במיוחד עבור נדב: הוא נהנה להתעמק, סוף סוף, רק במה שעניין אותו. נפשו נקשרת בלימוד ובמוריו הרבנים. הוא למד גמרא, כתבי הרב קוק ובנזיר, תנ"ך- ובסוף השנה הוא כותב מאמר בביטאון הישיבה בנושא "קדושת תרח" אבי אברהם- רעיון ייחודי לו.

נדב מתענג על מרחבי הגלבוע, מטייל בעמק בית שאן, עמק יזרעאל, הגליל התחתון. מכיר חברים חדשים מהקיבוצים והמושבים בסביבה, רץ עם חבריו במסלול סביב הקיבוץ ומכין עצמו לצבא.

בט"ו בשבט של אותה שנה, לאושרו הגדול של נדב, שחיכה וציפה (תמיד מעורב בענייני הלב של האחיות), מתחתנים יוסי ותמר(האחות) בירושלים. נדב מנחה את טקס הנישואין, ומאותו רגע ואילך הוא לא יפסיק להזכיר, כבדרך אגב, כמה חשוב לו להיות דוד וכמה הוא אוהב ילדים...

אמנם נדב עובר סדרת גיבושים ליחידות רבות, אך ברור לכולם שנדב רוצה דבר אחד צנחנים. חודש לפני הגיוס לצבא, הוא יוצא לטיול בירדן עם שני חבריו הטובים: יונתן בן- דוד ויונתן קרוס. טיוליהם בפטרה, נחל ארנון, הר נבו- הם חוויה בלתי נשכחת עבור נדב, שלא מפסיק לצלם ולהתיידד עם המקומיים וילדיהם בחפלות, ואפילו בחתונה. מהר נבו הוא מתקשר לאמא ואבא השוהים בחופשה במטולה, ומפתיע אותם בשיחה מלאת ריגושים וחוויות, מעברו השני של הירדן. במשך הצבא נדב עוד ידפדף לעיתים קרובות

"אשרי הגפרור שנישרף והצית להבות"

חנה סנש

באלבום התמונות מירדן, שסידר והשקיע בו, ויתגעגע לנופים ולמרחבים שהוא ראה שם. הוא שב ומספר בצער ובתחושת החמצה על ספר-תמונות שקנה למשפחה בירדן, ושכח מעבר הגבול. את הספר, שנמצא באורח פלא, קיבלנו בסוף השבעה. מתנה האחרונה מנדב.

נדב מתגייס לפלחה"ן צנחנים, צוות יריב, אוג' 2000. הוא מצטיין בגיבוש, ומגיע בין עשרת הראשונים מתוך 410 חיילים- דבר שנודע לנו רק אחרי נפילתו. מהתחלה נדב מתאפיין בישירות ובכנות, תכונות שהופכות אותו באופן טבעי לדובר הצוות, בשיחות סגורות בין החבר'ה וגם בשיחות מול המפקדים. התמדה במשימה, אכפתיות, דאגה לצוות, ביקורת עצמית, מנהיגות, שאיפה למצוינות, התנדבות, חברות ואמונה דתית- כל אלה באים לידי ביטוי בהתנהגותו היום יומית של נדב.

בטירונות, אחרי ריצה מפרכת בה נדב מגיע ראשון, צועק המפקד על החייל שהגיע אחרון, ופוקד עליו לרוץ שוב את המסלול. נדב חושב שהמפקד טועה ומתעקש לרוץ עם החייל שנית, על מנת שלא ירוץ לבד. במהלך הטירונות בסנור, נפוצה השמועה על קולו וכשרון החיקוי של נדב, ומפקדי גדוד טירוני 890 מבקשים ממנו לחבר מהם את המנון. נדב מתחבב ומוערך ע"י מפקדי צוותים אחרים, הוא מנהל אתם שיחות אל תוך הלילה.

באותו קיץ, מתחתנים אבינועם וחוי (אחותו) במצפה מודיעין. נדב שכל כך חיכה לחתונה זו, בולט בחולצה תכלת רטובה מזיעה, ומידי פעם מראים את חוי בזרועותיו ומסתובב איתה בשובבות. כהרגלו, מפליא בקולו העווה ובחיקוייו, כשהמשפחה מופיעה בסיום הערב.

האימונים עוברים לשלב קשה יותר באימון המתקדם. בתחילה נדב מתקשה להסתגלות לשטח, אך מהר מאוד לומד להתרגל ואף ליהנות. באחד מאימוני הלש"ב בחמאם אל מליח, נדב וחבר נשלחים למפק"ץ לתרגל ברטוב, לאחר דקות ארוכות שלא הגיעו נמצאים השניים שאונים אל הקיר ישנים. למרות שלא נענש על ידי מפקדיו נדב מאוכזב מעצמו ומחליט להתנדב להישאר

"אשרי הגפרור ששרף והצית להבות"

חנה סגש

בבסיס לשבת. במסע הכומתה נדב משמש כקשר מ"מ, ועושה את כל הדרך עם מכשיר הקשר על גבו, מבלי להוריד אותו עד לגבעת התחמושת בירושלים. קורס הצניחה של הצוות נדחה מספר פעמים עקב הקפצות חוזרות ונשנות לפעילות מבצעית. ולבסוף מגיע נדב לתל-נוף ומתחיל את הקורס. חווית הצניחה הראשונה מהנה במיוחד עבורו. בסיום הקורס, נדב מתגאה לענוד את כנפי הצניחה של אבא משנת 67.

נדב מגיע עם הצוות לפעילות מבצעית בכרמי צור, אשר במהלכה מקבל משימות פיקוד על חבריו לצוות. בתקופה זו מביא את הגיטרה לצבא ומנגן לחבר'ה בזמן הפנוי.

אהבתו של נדב לארץ באה לידי ביטוי בסקירות היסטוריות שמעביר לחבר'ה בעת שהותם באזור גוש עציון, כמו – גם בחידון ידיעת הארץ החטיבתי, בו מסיים שלישי ממנו אמור היה לעלות לפיקודי...

בשבתות בהן נשאר, מבלה נדב את תפילות השבת בארוחות אצל משפחות בכרמי צור אליהן נקשר מאוד, ומידי פעם משדך בין לבין חבריו לצוות. בחג ראשון של פסח נדב מתפלל בבית הכנסת בישוב וכשמוזמן לערוך את ליל הסדר אצל המשפחות, הוא מסרב על מנת לחזור ולערוך אותו ביחד עם החבר'ה מהצוות.

במהלך הקו מתחלף יריב מפקד הצוות, ובמקומו נכנס יהונתן לתפקיד. נדב והצוות מחכים לאימון אשר אמור להתחיל בעוד מספר שבועות, ומתחיל לשפצר את הציוד לקראת מסדר שאמור להיערך בזמן הקרוב. את מוצאי השבתות ויציאות הקו, נדב מבלה בעיקר עם החברים והחברות. הפלאפון לא מפסיק לצלצל ונדב מצליח להיפגש עם כולם ותמיד מפתיע בדאגה אמיתית שלו לכל אחד ואחד: חבילה לחבר שלא יצא שבת, פרחים למי שמתלוננת שלעולם לא קיבלה... נדב הוא חבר'מן, אכפתניק, אמיתי, חבר של ממש. לכולם – ובמיוחד לבנות – קשה לעמוד מול היופי, הצחוק, הקסם, הניצוץ של נדב.

"אשרי הגפרור ששרף והצית להבות"

חנה סנש

מפקדיו האישיים של נדב, מייעדים אותו לצאת לקורס קצינים עם סיום מסלול. בשיחות ארוכות עמם, ועם המשפחה וחברים, נדב נוטה להכריעה לכיוון קצונה, אלא שמתנה זאת בכך שיחזור ללמוד בישיבה במעלה גלבע למשך כמה חודשים, אחרי סיום מסלול, ורק אז ישוב לקצונה בצבא.

בי"ח מנחם אב התשס"א, ה-7 באוגוסט 2001, בעת שהות הצוות בקו כרמי צור, רגע לפני שעולה לשמירה, נדב מתנדב לאבטח נסיעה קצרה למפקדת הגדוד בחברון. שם נקטעים חייו. מעולם לא תיארנו לעצמנו, שיבוא יום ונכתוב על נדב ותמונתו מוצבת בחדר זיכרון.

"ראינוך הולך וידענו הרבה,
וידענו אותך עד מחנק ודמעות.
ראינוך הולך ואהבנו הרבה
וידענו מעט מאוד"
- לאה גולדברג-

"אשרי הגפרור שנשרף והצית להבות"
חנה סנש

דברי הספד של הצוות של נדב
נאמרו בהלוויה, כ' במנחם אב התשס"א, 9.8.2001
בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים

נדב...

יותר משנה אנחנו יחד, חיים אחד את השני,
עושים הכל ביחד. לאורך כל הדרך, אומרים לנו שאנחנו
גוף אחד, איש אחד. והיום, שאתה לא אתנו, וחסר
לכולנו, אנחנו מבינים מה הכוונה...
את חוסר האונים והעצב קשה מאד לתאר, הצוות
נשבר לשניים – אנחנו אתה. רק שעכשיו כבר מאוחר
מדי לתקן, כמו תמיד.
ועכשיו אנחנו לבד, צריכים להמשיך את הדרך
שהתחלנו יחד, ולהתמודד עם הכל בלעדיך.
נדב, היית הלב של הצוות, הדובר... ועכשיו דממה.
כואב שנקטפת כמו פרח שמור בשיא פריחתו,
אך חשוב שתדע שהנר בלבנו יבער תמיד.
נדב, אנחנו נזכור, נזכור ולא נשכח איך היית לנו לאח,
חבר ודוגמה למופת.
עלית לשמים להיות עוד צבע בקשת,
להיות המלאך שישמור עלינו מלמעלה, כדי שנמשיך
בדרך שהתחלנו יחד, שלא נפול כשאתה לא לידנו
מחזיק לנו את היד.
אנחנו נמשיך לתפקד כצוות, כמו שתמיד רצית וחלמת,
ואתה – אנחנו בטוחים – תלווה אותנו בכל רגע ורגע,
ברגעים הקשים, הקלים והמצחיקים, תמשיך לחייך
ולשמור עלינו מלמעלה, ותזכור שאנו תמיד כאן
בשביל המשפחה, ובשבילך נדב.
מלאים זיכרונות,
וכבר מתגעגעים.
הצוות

"אשרי הגפרור שנשרף והצית להבות"

חנה סניש

דברי הספד של סגן יריב בן-אשר, מפקד הצוות של נדב
נאמרו בערב זיכרון במלאת שלושים לנפילת נדב
אור לי"ט באלול התשס"א 6.9.2001
ביה"ס רנה-קסין, ירושלים

קוראים לי יריב, ואני זכיתי להיות מפקד הצוות של נדב במשך שנה. ההיכרות עם השם נדב אלעד היתה רבה עוד לפני שפגשתי אותו פנים מול פנים. לאחר הגיבוש קיבלתי איזה דף קטן עם רשימה עם השמות שלהם. תחת הכותרת נדב היה רשום: דתי, חזק, מנהיג מעולה, מספר 10 בגיבוש. לא היססתי ולקחתי. כשהתחלתי את הראיונות הראשונים שלי, הראשון שהגיע אלי היה נדב. אני מתחיל לבצע איתו את הראיון, ראיון בתור מפקד מחלקה אל מול חייל, מתחיל לשאול אותו שאלות, מגיע לנושא תחביבים. שואל אותו – "מה התחביבים שלך?" אני ציפיתי שהתשובה תהיה – כדורסל, כדורגל, דברים אלמנטריים. נדב אמר לי – "היסטוריה של העם". לא ידעתי אם הוא צוחק. כזה היה נדב. עם הזמן הבנתי שהוא היה רציני כשהוא אמר לי את זה. עם הזמן – טירונות, אימון מתקדם, קורס חבלה, קו, צניחה, קו – נדב התפתח וגדל תוך כדי אימוץ איזשהו צד מנהיגותי. היו לנדב גם רגעים קשים והתלבטויות קשות, אבל ביחד עם כל הצוות עברנו את זה. עם הזמן נדב התחזק והיווה איזושהי דמות מרכזית בצוות. לא אתבייש ואומר שנדב היה בצוות איזושהי דמות לענייני חינוך. היה לו את הפן הזה שאני מאד הערכתי, שבכל הזדמנות והזדמנות הוא רצה להכניס את הנושא הזה, ויחד שיתפנו פעולה.

לפעמים היה נראה שנדב הוא הנציג של הצוות, עד כדי כך שהייתי מוצא את עצמי דן איתו בשעות מאוחרות של הלילה, או בכל מיני סיטואציות, על כל מיני נושאים ששייכים לצוות כולו. הדבר שאני הכי אהבתי היה לשמוע אותו מתבטא, איך הוא מנסח את הדברים שלו, את הביטחון שהוא אומר את הדברים. גם אם לא הייתי מסכים למה שהוא אומר, הצורה שבה הוא התבטא, על זה הערכתי אותו.

הפתיחות והכנות היו מאד בולטים אצל נדב. היה משפט שהוא היה אומר לי – "במקום שממנו אני בא, אני רגיל שאומרים לאנשים את האמת בפרצוף". אני אמרתי לו – "תלמד לתמרן בין לבין, צריך לדעת מתי כן, מתי לא, צריך להיות חכם". עם הזמן הוא התחיל להבין את זה, ליישם את זה, אבל עדיין הוא היה אומר את הדברים בפרצוף, את האמת בפרצוף, את הישירות שלו. זה מה שסימל אותו.

כשהגענו לקו, נדב היה בין הראשונים שקיבל משימות פיקוד צוות. הוא ביצע אותן כמו שצריך, במקצועיות, יעילות ושלמות. כל משימה שניתנה לו, הוא ביצע אותה תוך כדי זה שהוא מפקד על חברים מהצוות שלו, ומבצע אותה תוך כדי זה שסומכים עליו במאה אחוז לאן שהוא הולך, ובמאה אחוז איך שהוא יגיב.

"אשרי הגפרור ששרף והצית להבות"

חנה סנש

עם הזמן ראיתי בנדב איזשהו פוטנציאל שהייתי רוצה שהוא ימצה,
הפוטנציאל הזה היה קצונה.
במשך כל השיחות שהיו לנו, והיו לנו לא מעט, אני ציפיתי מנדב שהוא יצא
ויהיה קצין. הדרך לא הייתה קלה.
לנדב היו הרבה התלבטויות, בין אם לחזור לישיבה, או כל מיני דברים
אחרים, קשיי הסתגלות, המנטליות שהייתה קצת שונה. אבל אני סמוך ובטוח
ומאמין שאם נדב היה אתנו, היה יוצא והיה היום קצין.
אומרים שמעריכים דברים באמת, רק כשמאבדים אותם.
את נדב אני הערכתי עוד לפני.

"אשרי הגפרור שנשרף והצית להבות"
חנה סנש

דברי הספד של רב סרן אסף אסולין, מפקד פלוגת החבלה המוצנחת
נאמרו בהלוויה, כ' במנחם אב התשס"א, 9.8.2001
בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים.

משפחת אלעד,
יקירכם, סמל ראשון נדב אלעד, זכרוננו לברכה,
מצא את מותו ביום י"ח באב התשס"א, 7 באוגוסט 2001.
דף אחד לא יכול את סיפור חייו של אדם, של חבר כן ואמיתי. אני כואב
ומתוסכל, והמעט שנותר לעשות הוא לזכור ולהנציח את כל מה שסימל נדב
עבורנו.
נדב הצטרף לפני שנה למשפחת החבלה, ומיד כשלמדנו להכיר אותו,
התאהבנו בו, בחיוך שלא מש מפניו גם ברגעים הקשים, ברצון לתת מבלי
לבקש דבר.
זכיתי להכיר את נדב לראשונה בתעסוקה מבצעית. אני זוכר את ארשת הפנים
הרצינית שלו כאשר נבחר להיות מפקד המשימה.
נדב ידע כי זו אחריות כבדה, אך לפי הברק בעיניו ידעתי אני כי זהו שלב נוסף
בהגשמתו העצמית.
נדב פיקד על חבריו במספר משימות וידע לשלב בין מפקד לחבר.
בכל פעם ששוחחנו היה נדב שקול וענייני מאד.
בלבי ידעתי, שנדב עוד יהיה מפקד צוות ואף מעבר לכך. תוכניותיו התנפצו
ברגע אחד, הרסיסים עדין מרחפים מעלינו ואנו מנסים להיאחז בהם
ומתקשים להאמין.
כשביקרתי אתכם, משפחת אלעד- דוד, דינה, תמר, חוי, רות, יוסי ואבינועם,
הבנתי מאיפה שאב נדב את ערכיו, את כל הטוב שבו, ליבו החם והרחב.
אנחנו, משפחת החבלה המוצנחת, נדאג לכם כשם שדאג נדב.
הניצוץ שהדליק בלבנו יהיה נר לרגלינו לאורך כל הדרך שכה רצה נדב וחונק
על פיה.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.
יהי זכרו ברוך.

"אשרי הגפרור שנשרף והצית להבות"
חנה סנש

דברי הספד של אל"מ אביב כוכבי , מפקד חטיבת הצנחנים
נאמרו במעמד גילוי המצבה במלאת שלושים לנפילת נדב,
י"ט באלול התשס"א, 7.9.2001
בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים.

משפחת אלעד היקרה,
שירים רבים כבר נכתבו על ארץ ישראל שניתנה לנו.
ארץ ישראל אכן ניתנה לנו, אך אנחנו עדיין לא קנינו אותה.
מניסיוני הקצר יצא לי לפקד על גזרות בלחימה.
מצאתי שהטכנולוגיה שבה אנו משתמשים חשובה ביותר, מצאתי שהפרישה
של הכוחות חשובה גם היא , אך מצאתי שיותר מהכל חשובה רוח הלחימה
והמוטיבציה.
הביטוי העליון והנעלה ביותר של המוטיבציה הוא התנדבות.
לא ההתנדבות לצנחנים. זאת , בואו נודה כולנו, פשוטה. בזאת יש גם הרבה
גאווה.

ההתנדבות האמיתית היא זו היומיומית, האפורה, היא ההתנדבות לקום
בבוקר ולשמור, היא ללכת אחרי שהרמת את היד בלהיות תורן, היא להרים
את היד ולהיות מלווה של הג'יפ , היא לעלות לעמדת שמירה, היא לצאת
למארב, היא לקחת את הסיכון שלא תחזור משם. לא הכרתי את נדב, ובכל
זאת, אחרי כל-כך הרבה סיפורים, אי-אפשר שלא להכיר אותו. כזה היה נדב
בשמו ובהתנהגותו.
עם ישראל לא צריך עוד טכנולוגיה, עם ישראל לא צריך עוד מיגון, עם ישראל
וצה"ל כשליחו, צריך מוטיבציה, רוח לחימה ואיתנות. אלה הראשונים לא
יזיקו לנו, אלה הראשונים לא יעזרו לנו , בלי אותה רוח לחימה. אבל עם
ישראל לפני-כן זקוק, וצה"ל בראשם, למשפחות שיידעו לגדל ילדים כמו נדב.
אי- אפשר שלא להיות נדהם כל פעם כשעוזבים את ביתכם, דינה, דוד, רות,
תמר, חוי. אי-אפשר שלא להיות נדהמים מהאופן שבו גידלתם את נדב, למרות
שלא הכרנו את נדב. אי-אפשר שלא להיות נדהמים מהעוצמה מקבלת הדין,
מהאופן שבו אתם נוטלים אתכם את כדורי הברזל שאזקנו על הרגליים שלכם
מרגע שהבאנו לפניכם את הבשורה המרה, ואתם לוקחים את כדור הברזל הזה
שאזק לרגל ימין, או לרגל שמאל, ובהבנה ובהשלמה מסבירים לנו למה זה
תורכם, ולמה עכשיו אתם צריכים לשאת בנטל.
ואנחנו, לפחות אני, לא מצליחים להבין. ממש לא מצליחים להבין. הרי אנחנו
שלחנו אותו למשימה. הרי אנחנו אמרנו לו- "קום, עלה על הג'יפ, סע". הלוא
אנחנו אספנו אותו מהכביש. ואתם מסבירים לנו למה זה היה נכון, ואתם
מסבירים לנו למה אתם צריכים לשלם את המחיר שעם ישראל, בניסיונות
שלו לקנות את ארץ ישראל, צריך לשלם. אנחנו צריכים משפחות כמוכם .

"אשרי הגפרור ששרף והצית להבות"

חנה סנש

ונכון שנדב לא היה קרוב משפחה של שר כזה או אחר, אז לא יכלו לתת ביטוי לשוליים קיצוניים, שסדר העדיפויות שלהם התבלבל. לא. נדב ביומיום שלו, במעשיו, עשה את מה ששמו גזר עליו- להתנדב יום יום. הוא אפילו, בתבונתו, עשה את זה עם חיוך, בחצי זווית, ובפה מלא. ואנחנו, שנמצאים כאן היום במעמד של גילוי המצבה שלו, נמצאים כאן במעמד של גילוי מחודש של אותו ערב שעליו אנחנו מנסים, בהצלחה רבה יותר או פחות, לחנך דורות של לוחמים. ערך ההתנדבות. אתם, חיילי פלוגת החה"ן, אתם אל תעמדו ליד הקבר. אני בטוח שנדב לא היה רוצה בזה. עשו משהו אחר- שכפלו את התנהגותו. זה הכל. זאת תהיה המצבה היומיומית הניידת שתיקחו אתכם לכל מקום. שכפלו את התנהגותו. לא בהצהרות. תקומו מחר בבוקר, תשמרו, תהיו תורנים, תצאו למארב, תבצעו את כל הפעולות שכפלו את התנהגותו. זו תהיה המצבה האמיתית. כך, מלמעלה, הוא כרגע מצטרף, אני בטוח, למה שאמרתי. ושוב אליכם, משפחה יקרה, התנדבות היא בראש ובראשונה אומץ. אין סיכון גדול בלהתנדב להיות תורן מטבח, יש סיכון גדול בלטפס למארב, או לצאת לסיוור, או להיכנס לסמטה בלב שטחי A, במארב כנגד פעילות חבלנית. אבל יש אומץ נוסף, אומץ שנדמה שאני לא צריך ללמד אתכם, כי אתם כבר פועלים בו, וזה אומץ לבחור בחיים. אתם, למרות האסון הגדול, מגלים דקה דקה, ועוד נלמד מכם שעות רבות וימים רבים, את האומץ לבחור בחיים. האומץ שלא להידרדר אל תהומות השכול, ולהמשיך בדרך הזאת, שאין ממנה אלה כיוון אחד. גילוי המצבה הוא גילוי של התנדבות, גילוי המצבה הוא צעד נוסף בתשלום ובקנייה שעלינו לערוך בבואנו אל ארץ- ישראל. מי ייתן ולא תדעו צער.

"אשרי הגפרור שנשרף והצית להבות"

חנה סנש

דברי הספד של הרב הראשי לצה"ל, תא"ל ישראל וייס
נאמרו בהלוויה, כ' במנחם אב התשס"א, 9/8/2001
בבית עלמין צבאי בהר- הרצל, ירושלים

כשנפלנו, דוד, זה על צווארו של זה, בכניסה לבית קברות, כששמעתי את
פעילות לבך, כששמעתי את הקדיש- שמעתי אמונה, שמעתי בביטחון. ואמרת
לי- "הכל בידי השמיים חוץ מריאת שמיים", ואמרת לי שארץ ישראל נקנית
בייסורים, ואמנם כך, והיום והייסורים עוד יותר מתמיד. אם לא שביקשת
ממני, אבא יקר לא הייתי מרהיב עוז בנפשי לעמוד כאן ועכשיו אל מול בןך
יקירך, נדב, זכרונו לברכה, והאמא דינה, והאחיות תמר, חוה, ורות. אני מבקש
לומר לכם שאנחנו כואבים, שותפים, מרגישים, בוכים, מחוברים באמת, אנו
מצויים ממש במעגל הכאב הראשוני.

השאלה, יקירי, זו שזועקת מגרוני, אינה אלא- מה ריבוננו של עולם? למה כל
כך פתאום עלה המוות בחלונכם? למה נדב, שביקש להמשיך ולהתנדב, חדל?
למה, ריבוננו של עולם, לא אפשרת לנו להמשיך ולהתבשר מאורו, מריחו,
מחינויותו, מחיוכו, מחייו? למה מי שביקש לתרום, ולהרים, ולהקריב, ולדאוג,
ולהקריב, ולהנהיג, ולהוביל, לא יעשה זאת שוב? כמה עצוב ונורא וקשה
לקלוט כי קרה, כי נדום הוא כך לפתע.

דינה ודוד יקירי, אילו הייתי נדרש לדרג, ואינני יודע אם מותר לי ואפשר, את
הכאב היותר גדול שמסוגל אדם לשאת, הייתי אומר – כאב נטילת ילדיו.
אין יותר מכך. שכן עשרה ניסיונות נתנסה אברהם אבינו, וניסיון העקדה הוא
הגדול מכולם. ואתם, כמה נורא ועצוב, נמצאתם ראויים לניסיון זה.
את עובדת סוף היותו של אדם למיתה, גם אם עז רצונו של מי מאתנו לשנות,
לא בידנו הדבר, שכן זה טיבעו של עולם. גם את עובדת היות כל בני האדם
שווים בפני המוות אנו מקבלים ביראה ובהכנעה. אבל גם אם מקבלים בתי
הקברות את מתייהם ללא שאלות, הרי שלנו, הנותרים מאחור, הזכות, הצורך
והחובה לנסות להבין למה.

סיפרתי למפקדים שלפני שעה קלה הרצאתי הרצאה בפני פלוגת חיילים מגדוד
202, ולנוכח המקום שאליו הלכתי, לנוכח האירועים שמתרחשים עכשיו,
שינתי את הרצאתי לנושא של ההיגיון האלוקי בשעה שהוא עושה את
המעשים הללו. ניסיתי להציץ אל עבר הרציונל הזה, אל תהליך קבלת
ההחלטות.

כשאני מסתכל על המון האדם הזה, ואני אומר לנדב – שא סביב עיניך וראה
את קהל אוהביך, את המון האדם שהגיע, שבא להיות עם, לכאוב, להרגיש,
לבכות – זה עושה משהו בנחמה בעצם העובדה שאנחנו אתכם. באמת אתכם.
סוף אדם למיתה. הדגש הוא על הסוף. לא על האמצע, בודאי לא ההתחלה.
ונדב היה ממש בהתחלה. אבל עם שהשאלות הן קשות ונוקבות וזועקות, עם
זאת דינה ודו, הורים יקרים ואחיות יקרות, אני אוסף את כוחותיי לומר לכם,
שבצדם של הצללים הנוראים שאתם עומדים עכשיו בטבורם, מצויים גם

"אשרי הגפרור ששרף והצית להבות"

חנה סנש

האורות. מוזר לומר את זה כאן ועכשיו, אבל אני מאמין בכך. והם מוצאים את הביטויים בקווי אישיותו של נדב, באנושיותו, במנהיגותו, בחכמתו, בכשרונותיו, בחיוניותו, בידיעותיו, בטוב לבו, בשאיפה הגדולה שלו להשפיע, להטביע חותם, להיות קצין, כפי שנמצא ביחידה מיועד וראוי לכך. במובן הזה אני אומר לכם, שחשוב מהו אורך החיים אבל חשוב לא פחות מיציקת התכנים שהצליח נדב ליצוק אל תוך קצבת חיים קצרה שהוא עשה אותה, והוא הצליח.

נדב, יקירי, אתה שידעת להשריש את שורשיך, להקרין את הקרנתך, להשפיע את השפעתך, בוא עכשיו, עלה על כיסאו של הקדוש - ברוך - הוא, תזעזע אותו, תזעזע אותו ותאמר לו - ריבוננו של עולם, די, די לצרות של המשפחה, של הצבא, של העם, של המדינה הזאת. התפלל בעד כולנו, בעד הוריקן היקרים, בעד אחיותיך האוהבות.

יהי רצון, משפחה יקרה שלא תדעו עוד צער ושיתקיים בכם " ובילע המוות לנצח ומחה השם אלוקים דמעה מעל כל פנים", אמן ואמן.

" אשרי הגפרור שנישרף והצית להבות "

חנה סנש